

РЕШЕНИЕ

№ 15206

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **747** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. С. В., чрез адв. С. Д. С. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1621564/04.01.2026г. с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от мл.автоконтрольор към РУ Б., ОДМВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ-временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на издадената ЗППАМ, като се посочва, че след съставяне на АУАН и преди издаване на заповедта са отстранени всички отрицателни последици от нарушението, като за автомобила е сключена валидна ЗГО и на основание чл.143, ал.11 ЗДВП регистрацията е възстановена. Навеждат се доводи от съдебната практика за налична незаконосъобразност на издадената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът също не се явява и не се представлява. В придружителното писмо, с което административната преписка е изпратена на АССГ, е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар в случай, че такъв се претендира, предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира

следното от фактическа страна:

На 04.01.2026г. срещу П. С. В. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) ГА № 4511302 за това, че на същата дата, около 12.50 часа, в [населено място], ул. "6-ти септември", общ Б. е управлява товарен автомобил Ф. Транспортер с ДК [рег.номер на МПС], лична негова собственост, за който е установено, че не е регистрирано по надлежния ред-автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на ЗГО на 02.12.2025г.

На 04.01.2026г. въз основа на съставения АУАН ГА № 4511302 и с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GRAM-1621564/04.01.2026г. от мл.автоконтрольор към РУ Б., ОДМВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. з), г) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

На съдът служебно е известно, че със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на ОД МВР със Заповед № 513з-3082/22.07.2025г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, б.а и б.б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. 3)ГГ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т.1, б.3)ГГ от ЗДвП на жалбоподателя В. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена поради несклучена застраховка „Гражданска отговорност“ по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10

от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025 г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на МПС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал.6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025г. обаче, нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. От горните нормативни обстоятелства следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност.

По делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС- Ф. Транспортер, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагания орган е да устави и да докаже съществуването на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ; доказателства за уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. 3)ГГ от ЗДвП.

С оглед горното е налице недоказаност на елемент от административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. Дори и съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП (в действащата ѝ редакция след изменението, обн. ДВ бр.64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за

служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл.574, ал.11 от Кодекса за застраховането, към датата на вмененото нарушение, както и към момента на издаване на оспорената заповед, в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата). Сочената разпоредба регламентира уведомяване на собственика на МПС, посочен регистър, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл.143, ал.10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл.18б ал.1 от Наредбата прекратяване на регистрацията по чл.18, ал.1, т.2 се извършва: т.8. по чл.143, ал.10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл.18б, ал.2 при прекратяване регистрацията по ал.1, т.1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на МПС, посочен в регистъра.

Както се посочва в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, цит.:„... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП.... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в която е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г., при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...“.

За конкретния случай липсват данни и доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП регистрация на автомобила, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване в съответствие с изискването по чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. След като собственикът на автомобила не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл.175, ал.3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. Прието е, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да

представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието.

Съответно, незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила.

Ето защо в случая дори регистрацията на автомобила да е била действително служебно прекратена на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП на дата 02.12.2025 г. (според справката, приложена по делото), то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи. МПС е било с поставени регистрационни табели, и „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“.

Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. С. В. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № ГРАМ-1621564/04.01.2026г. с правно основание чл.171 т.1 б.3), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена от мл.автоконтрольор към РУ Б., ОДМВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.